

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻Neyzen Tevfik↻ Mustafa Sade↻ M. Nihat Malko↻ Mevlüt Yavuz
↻Tacettin ŐimŐek↻ Mehmet Pektaş↻ Osman Gazi Tura↻ Metin Mert
↻Halit Yıldırım↻ Ramazan DemirtaŐ↻ Kenan Yavuzarslan
↻Muhammet Baran Aslan↻ Yasin Ően↻ Salman Kapanođlu
↻Mehmet Alu↻ Ali Kemal Yiđit↻ Fatih Kandemir↻ Zekeriya akabey

47. Sayı Ocak 2022

❖ Mehmet Pektaş

Tatil Hayallerine Çığ Düştü

Açikkara'nın 45. bölümü yine ekranların tozunu beni aldı bir düşünce "Şimdiye kadar hiç izin kullanmadım. Hoş, izin kullan diyen de olmadı. Şimdilik bir tatil planım da yok ama hesabı bilmekte fayda var." Aldım elime kâğıdı kalemi. Hesabın içinden çıkılacak gibi değil. En iyisi patronu aramak diye düşündüm. Telefonun tuşlarına dokundum. Hoş beşten sonra konuya girdim:

"Patron, benim kaç aylık iznim birikti?" Tayyib ağabey:

"Dur bir deftere bakalım. Yanlışlık olmasın." dedi. Olacak ya defter de önünde açılmış.

"Kardeş, sen bizim diziye ikinci gösterimde başlamışsın. Bilirsin bizim dizi, hep bir ay erken hazırlanır. Yani sen iki ay gecikmeli gelmişsin zaten. Bu da demek oluyor ki birer aydan iki senelik izni peşin kullanmışsın."

"Hayda, ya üçüncü sene?"

"Kardeş, burası devlet dairesi değil, izin devretmez. Üçüncü seneyi kullanmamışsın düyuna kalmış."

"Ne kaldı geriye?"

"Dördüncü seneki iznin duruyor. Şimdi Kasımın sonundayız. Yıl bitmeden bu izni kullandın kullandın, yoksa bu da düyuna kalır." dedi.

"Yahu patron bu nasıl hesap? Az daha zorlasan bizi borçlu çıkaracaksın." dedim.

"Valla kardeş, bizim sistem böyle. En başta iki ay geç gelirken düşünecektin. İşine gelirse." dedi.

Ben bir iki yutkundum. Zorlamanın anlamı yok:

"İyi akşamlar." deyip telefonu kapattım.

Telefonu kapattım kapatmasına ama bu izin mevzusu içime büyüdü. İki satır yazı yazıp gördüğüm lüzum üzerine şu vazifeden affımı isteyeyim, dedim. Evin içinde çizgisiz kâğıt ararken telefonum çalmaya başladı. Patron arıyordu.

Herhalde, patron bir hesap daha yaptı bizim bu seneki izni de yaktı diye düşündüm. Yanılmışım. Sesi önceki görüşmenin aksine gayet yumuşak:

"Mehmetçiğim düşündüm de senin çok hakkın geçti. Bu seneki iznin yanmadan seni bir tatile çıkaralım, masraflarını Açikkara Medya olarak biz karşılayalım. Git biraz kafanı dinle." dedi. Tayyib ağabey, medya patronluğuna benim doğdum sene başlamış, bu işlerde yaşım kadar tecrübesi var, istifa edeceğimi anlamış olsa gerek. Ben bu haberi duyunca oturduğum yerden oynamaya başladım.

"Nereye göndereceksiniz beni?" dedim.

"Kardeş, yurtdışına yollasak ortalık virüsten kı-

rılıyor. Deniz kenarına yollasak mevsim kış, bir şey anlamazsın. En iyisi seni Palandöken Koyak Merkezi'ne gönderelim. Bir sonraki bölümde yeni fikirlerle yönetmen koltuğuna oturursun" dedi. Telefonu kapattı. İçimden: "Ara sıra istifa dilekçesinin ucunu göstermek lazım demek ki." dedim.

Tatil hayalleri ile yattığım yataktan sabah kamyon kornası ile fırladım. Terbiyesiz herif sanki kulağımın dibinde çalıyordu kornayı. Şu adama iki çift laf söyleyeyim diyerek pencereye koştum. O esnada cama çat diye bir taş geldi. Baktım, sokakta kırmızı bir doğan görünümüne şahin, başında da gençten bir oğlan. Saçlarını denizli horozunun ibiği gibi havaya kaldırmış, yüzünde ince sakal, gözünde güneş gözlüğü... Kornaya bastığı, cama taş attığı yetmez gibi bir de ıslık çalmaya başladı. Tüm sokak sakinleri pencereye döküldü. Arabanın başındaki kendisine tepki gösteren komşulara da "Ne ver lan! Uyumayın kardeşim. Bana ne! İn sıkıysa aşağı" gibi karşılıklar veriyor.

Bu sırada bizim komşu namıdiğer Deli Bayram, balkona çıktığı gibi şoföre galiz küfürler saydırma-ya başladı. Hızını alamayınca balkondaki saksıları aşağı fırlattı. Saksılar, pat diye arabanın sağına soluna düşüyor. Bayram'ı karısıyla çocukları tutmasa balkondan kendini de atacak. Bir bacağını balkon korkuluğundan atmış bile. Oğlan, korkup arabayı kaçıracağı yerde şoför koltuğunun oradan bir beysbol sopası çıkarıp Bayram'a doğru sallamaya başladı. Bayram, balkondan bağıyor, oğlan aşağıdan... Benim sesimi duymuyorlar bile. Bir ara sesleri kesilince beni duydular:

"Kardeşim sabah sabah ne bu!" dedim. Oğlan:

"Hadi baba ya ağaç oldum burada." dedi.

"Beni mi bekliyorsun sen?" dedim.

"Hee! Açikkara'dan yolladılar beni. Palandöken'e gidecek olan sen değil misin?" dedi. Birkaç saat sonra gel, hazır değilim, dediysem de oğlan laftan anlayacak gibi değildi.

"Ohoo baba senin keyfini bekleyemem! Geliyor-san gel. Gelmiyorsan gidiyorum." dedi. Valizime birkaç parça eşya koyup aşağı inmek zorunda kaldım. Arabanın helezonları kesik, Bir de ön tampiona karlık, yanlara marşpiyel takılmış altı yere değdi degecek. Janlar çelik, lastikler ince yanaklı, camlar filmli. Arka cama da yazmış: "Sadece camlar değil hayatımız film."

Oğlan gaza basıp arabayı bağırttırıyordu. Abart egzoz mu neyse mübarek egzoz değil, roketatar ba-

taryası... Sokakta uyanmayanlar da uyandı.

Arabaya bindim. İçerisi renkli led ışıklarla eylene merkezi gibiydi. Oğlan, tekerleri cayırdatarak arabayı kaldırdı. Arkamızda bir duman bulutu kaldı. Sokaktan dönerken el frenini çekti, arabanın arkası savruldu gitti. Tekrar direksiyonu toplayıp gaza kökledi.

“Aman kardeşim biraz yavaş.” dedim.

“Bu yol başka türlü bitmez muro!” dedi.

Ben kapı kolçağına yapışıp içimden âyetü'l-kürsi okumaya başladım. Oğlanın kural kaide taktığı yok; ne kırmızı ışık dinliyor ne yol hakkı... Kazasız belasız şehrin çıkışına geldik. Önümüzde araçlar olduğu için Doğa Koleji'nin oradaki ışıklarda durmak zorunda kaldı. Kapıyı açıp kaçmayı bile düşündüm. O ara yanımıza başka bir Tofaşçı durdu. Birbirleriyle göz ucuyla bakıştılar. Kızılderililerin dumanla haberleştiğini bilirdim de Tofaşçıların egzozlarla anlaştığını ilk defa gördüm. Bir bizimki bağırttı arabayı bir öbürü... Arkasından bizimki iki defa bağırttı. Diğeri bir... Sonra diğeri bir uzun bir kısa bağırttı. Bizimki bir uzun bir kısa bir uzun...

İkisi de aynı anda viteslere yapışıp direksiyona eğildiler. Yeşil ışığın yanmasıyla birlikte bizim lastikler cayırdadı. Arkamızda bir kara duman bırakarak hareket ettik. Yanımızdaki Tofaş da aynı şekilde kalktı. Trafığe aldırmadan yarışa başladılar. Bazı araçların sağından bazılarının solundan geçtik. Hızımız 170'e dayandı. Ben âyetü'l-kürsiyi yarıda kesip şehadet getirmeye başladım. Eğirdir'e kadar Allah'ın bir mucizesi olarak sağ salim vardık. Neyse ki diğer Tofaş orada kayboldu.

Oğlan, birine daha bulaşmasın diye onu lafa tutayım, dedim.

“Benim adım Mehmet, seninki neydi?” dedim.

“İbo.” dedi.

“Araban da çok güzelmiş İbo.” dedim.

“Muro, araba benim tek sevgilim, bunu günde iki defa yıkarım. 200.000 verdiler vermedim. Bu arabadaki sadece ses sistemi 25.000 lira. Sub, anfi, hoparlörler, type hepsi Pioneer baba. Gerisini saymıyorum bile.” dedi.

“Yapma be! Bir müzik aç da dinleyelim o zaman.” dedim. Demez olaydım, dijital ekrana dokundu, cıstak cıstak bir müzik açtı. Arabanın camları zangır zangır titremeye başladı. Müzik sanki oğlanın içinden geçiyor gibi. Cıstak cıstak dedikçe oğlan da cıstak cıstak ediyor.”

“Kapat şunu!” diye bağıriyorum ama kim dinler? Yeşilköy'e yaklaşırken göl kenarındaki restorana döndü.

“Şurada bir çorba içelim, hem de bir su dökelim.” dedi. Benim canıma minnet, kendimi ara-

badan attım. Oğlan çorbasını hızlıca içip dışarıya arabasının başına gitti. Bir sigara telleyip arabanın sağını solunu okşadı. Ben de onu bekletmeyeyim diye çorbamı hızlıca içip kapıya yöneldim. Kasadaki adam, tam kapıdan çıkacakken “hop” dedi. Çorba parasını istiyordu. Ben tüm masrafları Açikkara karşılayacak sanıp boş bulunmuştum. Hem oğlanın hem de kendimin çorba parasını ödediğim gibi oğlanın market tarafından aldığı sigarayı da ödemek zorunda kaldım. Üç kuruşun lafını etmek olmaz. Düştük yeniden yola. Oğlan sigarayı beleş buldu ya birini söndürmeden ötekini yakıyor. İçerisi duman doldu, göz gözü görmüyor. Ben de sigara kokusuna hiç gelemem. Sigara içilen yerde beş dakika dursam gider üstümü başımı değiştiririm. Camı açacak oluyorum, oğlan ellettirmiyor.

Şarkikaraağaç'ı geçip Konya yoluna düştük. Derken bizim araba teklemeye başladı. Oğlan:

“Galiba gaz bitiyor.” dedi.

“Oğlum hiç bakmadın mı göstergeye?” dedim.

“Gösterge bozuk.” dedi. Araba tak kaldı.

“Benzin de mi yok?” dedim. Yokmuş. Kolları sıvadık. İkına sıkıla on metre ancak götürebildik. Kan ter içinde kaldık.

“İbo bu iş ittirmeyle olmayacak. Şuradan geçen arabalara el kaldır. Git benzin al gel.” dedim. İbo:

“Valla bende 20 lira para var. Başka bir şey yok. Sen git.” dedi.

“Ulan hani masrafları Açikkara karşılayacaktı.” dedim. Oğlan “bilmem” dercesine omuzlarını kaldırıp ellerini açtı. Gönül dedi, atla bir otobüse evi bul. Tatilinin de izninin de...

Neyse yoldan geçen arabalara el kaldırdım. Karşı yönden gelen bir kamyon durdu. Adam, sağ olsun beni bir benzinlikte indirdi. Pompacı:

“Bizde boş şişe yok.” dedi.

“Peki bidon falan da mı yok” dedim. Pompacı ters ters bakarak:

“Kardeşim git 2,5 litrelik bir kola al ister iç ister dök. Boşunu bana getir benzinini doldurayım” dedi. Yapacak bir şey yoktu mecburen kolayı aldım. İboya teklif ettim içmedi. Ben de paramız boşa gitmesin diye tamamını bir dikişte içip şişeyi pompacıya uzattım. Pompacı bu defa:

“İznin var mı?” dedi.

“Ne izni?” dedim. Şişeyle veya bidonla benzin almak için jandarmadan izin almak gerekiyormuş. Orman yangınlarından sonra jandarma benzin satışını izne bağlamış. Ne kadar dil döktüysem de adamı ikna edemedim. Kendi arabamın plakasını vereyim onun üstüne kes fişi derim, dinlemez. Yolda kaldık, derim dinlemez. Benzinlikten yakıt alan araçlardan birine rica edeyim onun üstüne

kes derim, dinlemez. Ben elimde boş kola şişesi yine geçtim yol kenarına. Bir kamyoncu daha çevirdim. Jandarma karakoluna vardım. Karakolda askerin biri önüme bir form uzattı. Araç sahibinin adı, soyadı, TC'si, telefonu, aracın plakası vesaire vesaire... Askere:

"Ben yolcuym, aracın sahibi arabanın başında kaldı. Bu bilgileri bilmiyorum." dedim. Asker:

"Ara da sor." dedi. Dedi ama İbo'nun telefonunu bilmiyorum. Kim bilir bu adamın telefonunu? Patron bilir. Onun da telefonu kapalı. Asker beni şöyle bir süzüp:

"N'oldu?" dedi. Ne diyeceğim kem küm... Asker beni yine bir süzdü. Sonra gidip karakol komutana haber verdi. Komutanın karşısına elimde kola şişesiyle çıktım. Yemin billah ettim, yolda kaldığımızı söyledim. Kesin emir varmış, evrak dolmadan izin belgesi vermiyorlar.

"İnanmazsanız gelin arabanın başına gidelim." dedim. O ara içeriye bir uzman çavuş geldi. Tam da bizim arabanın kaldığı istikamete gidiyorlar. Komutan:

"Bu arkadaşla gidin bakın, ona göre işlem yapalım." dedi. Jandarma arabasıyla çıktık yola. Bizim arabanın olduğu yere geldik. Tam araçtan indik ki İbo bizi fark etti. Fark etmesiyle birlikte başladı kaçmaya. Uzman çavuşun "Yakalayın!" diye bağırmasıyla askerler İbo'nun peşine düştü. İbo yolun karşısına atarken az daha bir arabanın altında kalıyordu. Bariyerlerden zıplayıp gözden kayboldu. İki dakika geçti geçmedi. İbo'nun peşindeki askerlerden biri gelip yanımdaki uzmana selamı çaktı:

"Komutanım, şüpheli kafası üstü çalının içine girdi." Birlikte karşıya atladık. İbo gerçekten de çalının birinin içine tepesi üstü atlanmış, ayakları havada, kafası çalının içinde. Uzmanın emriyle İbo'yu çalının içinden çıkardılar. Yüzü gözü çizik, dudakları patlamış. Askerler önce aracı kontrol ettiler. Sonra da bizi jandarma aracına bindirip karakola götürdüler. Ehliyet, ruhsat, kimlik kontrolü, GBT derken hiçbir eksiklik yok. İbo'ya soruyorlar:

"Neden kaçtın?"

"Siz üstüme gelince korktum kaçtım." diyor. İbo'yu epeyce sıkıştırdılar ama bir şey bulamadılar. Jandarma komutanı bana döndü:

"Sen anlat bakalım." Karakol komutanının öyle bir bakışı var ki taş, kaya, mermer... Bu arada içtiğim bir şişe kola da sıkıştırmaya başladı kapıp koyvermek üzereyim. İnsanın korkudan gayriihtiyari bütün fail-i meçhul suçları "Tamam ben yaptım." deyip kabulleneceği geliyor. Yazarlar Birliği, İlesam, Sesam, Mesam tüm üyelik kartlarımı çıkarıp komutanın önüne koydum. Yazar/yönetmen oldu-

ğumu Açıkara dizisi patronunun beni tatile gönderdiğini anlattım. O taş suratlı adam bana baktı baktı, bir anda başladı kahkaha atmaya.

"Ne dedin ne dedin? Bir daha anlat." dedi. Bir daha anlattım. "Bir daha anlat." dedi. Bir defa daha anlattım. Adamın gülmekten gözlerinden yaşlar geldi. Neredeyse oturduğu koltuktan düşecek.

"Demek değer kanallara sinek avlatan dizinin patronu seni tatile gönderiyor. Hem de makam arabası olarak Tofaş'ı tahsis ettiler. Demek şoförün de bu hal!" En son adam konuşamaz hâle geldi. Elinin tersiyle gidin işareti yaptı. Anladımki komutan Açıkkarayı takip etiyormuş içinden kıs kıs gü-lüşünden bunu anladım.

"Götürün götürün şunları. Bir bidon da benzin verin ellerine. Götürün!" deyip bizi salıverdi.

Yakıt işini hallettikten sonra yeniden düştük yollara. Konya'ya varınca bizim İbo, etli etmek yemek istedi. İbo'nun karnını doyurduk, sigarasını aldık. Arabaya gaz doldurduk. Yine düştük yollara. Aksaray'da tava, Kayseri'de mantı, Sivas'ta köfte yedik. Yemek benden, yakıt benden, İbo'nun sigarası benden, arabanın tüpü benden tatil Açıkara'dan... Vardır bir hikmeti diyerek hepsini sineye çektim. Git Allah git Allah, bir ara içim geçmiş uyumuşum. İbo, beni uyandırdı.

"Muro, işte geldik. Haydi in. Bir ay sonra ben seni buradan alırım." dedi. Ben uyku sersemi arabadan inip valizimi aldım. İbo da bastı gaza gitti. O gözden kaybolduktan sonra tek ışık kaynağı da sönmüş oldu. Ortalık zifiri karanlık. Ben herhalde İbo beni otelin önüne bıraktı diye düşünüyordum. Yanılmışım. Her yer kar. Zangır zangır titriyorum. Gidecek hiçbir yer yok. Soğuktan öleceğim. Telefona sarıldım. Çekmiyor. Bir ateş yakmayınca olmayacak. Sigara içmem ama çantamda çakmak var. Hemen oracığa çömelip çantamdaki kitapları çıkardım. Kitabın ısısından ne olacak? Hele o soğukta ormanı yaksan faydası yok. Benimkisi bir umut, acaba yoldan belden birisi geçer mi diye. Ama ne gelen var ne giden. Biraz hareket edip ısınayım diyorum. Ne mümkün? Başımın çaresine bakmaktan başka yol yok.

Telefonun ışığıyla etrafa bakınırken bir naylon parçası buldum. Az ötede bir ağaç gördüm. Kuru dallarından kırdım. Bir kayanın kuytusuna ateş yakıp üstüme naylonu çektim. Uyumamak için de yapmadığım kalmadı. Yine de sabaha karşı içim geçmiş. Yumuşak bir sesle uyandım:

"İhtiyar şu taraftan çekelim. Bu açı güzel."

Hemen kafamı çıkardım. Az ötede iki adam boyunlarında birer fotoğraf makinesi yürüyorlar. Karlara bata çıka koştum. Bu bizim afişçi Yasin

Mortaş'la patron Tayyib Atmaca'dan başkası değil.
 “Siz ne arıyorsunuz burada?” dedim. Yasin Mortaş:
 “Kartpostallık bir kış resmi çekelim dedik. Asıl senin ne işin var burada?” dedi. Patron gülerek:
 “Oo Mehmetçiğim nasıl geçiyor tatil?” dedi.
 “Dalga mı geçiyorsun ağabey? Hani beni Palandöken Kayak Merkezi'ne gönderecektin. Yolladığın zibidi tüm masrafını ödetti, beni de burada bırakıp gitti.”
 Tayyib Atmaca:
 “Aferin İbo'ya doğru yere bırakmış.” dedi.
 Ben daha fazla dayanamadım:
 “Ne doğru yeri burası dağın başı!” dedim. Patron:
 “Ben sana kayak merkezi demedim ki koyak merkezi dedim. İşte sana koyak merkezi. Gönölünce yap tatilini.” dedi. Dağların arasında uzanan vadiyi gösterdi.
 “Tatilden falan vazgeçtim. Beni otobüs geçen bir yol kenarına bırakın. Evime döneyim.” dedim. Patron:
 “Dur hele daha yeni geldin.” dedi. O sinirle sırtımı döndüm, yayan yapıldak gitmeye karar verdim. Karların içinde bata çıka giderken bir anda düştüm, yuvarlana yuvarlana tepeden aşağı indim. Gözümü açıp baktım, tepemde üç beş adam... Beni tutup kaldırdılar. Üstümü başımı çırtırlar. İçlerinden bizim set amiri Halit Yıldırım'ı tanıdım.
 “Nörüyon hocam burda, hayırdır?” dedi.
 “Sorma başıma geleni. Sen niye geldin buraya?” dedim. Etrafındaki adamları gösterdi. Kimisinin elinde kamera kimisinin ışık var. Birisi de kucağında bir tora tutuyor. Bir de mini etekli, kısa kollu kadın var. Garibim zangır zangır titrer.
 “Patron bizi reklam filmi çekmeye gönderdi. Hazır sene sonu geldi, diziler de tatile girdi, gidin reklam çekimlerini halledin. Benden size kıyak, parası da sizin olsun.” dedi.
 “Ne reklamı çekeceksiniz?” dedim.
 “Deterjan reklamı.” dedi.
 “Ağabey kafayı mı yediniz bu karda kışta deterjan ne alaka?” dedim.
 “İyi ya işte, bu deterjan çamaşırı kar gibi beyazlatır, diyeceğiz.”
 “Sen de buradaysan yönetmen koltuğu gitti desene.”
 “Biz anahtarlı Kunduracı Mithat abiye bıraktık geldik. Gelen giden olursa bakıverecek.”
 “Gözünüzü seveyim, beni bir ana yola çıkarın.” dedim.
 “Dur hele yav. Acelen ne?” dedi. Daha fazla dayanamadım, avazım çıktığı kadar bağırımaya başladım:
 “İmdaat!” Bu sırada bir gümbürtü koşturdu:
 “Çığ düşüyor kaçın!” diye bağrışmalar duydum. Sonra da pat diye bir ses geldi. Gözümü bir açtım ki, yönetmen koltuğunda uyuya kalmışım...

❖ Metin Mert

Kara Tahta

Müşteri bekleyen esnafa bizi
 Döndürdün ya böyle münkir muhanet
 Kimsenin kalmadı yüz yüze yüzü
 Araya girince bu namussuz net

İsim var cisim yok her şey numara
 Bulanık suların görünmez dibi
 Ekranda fenerle talebe ara
 Sinoplu filozof Diyojen gibi

Koşullanmış refleks bilginin yolu
 Pavlov'un deneyi teneffüs ve zil
 Masaüstü görsel hocanın keli
 Ayaklara rütbe başlara tenzil

Rüyada görürsün çift dikişi sen
 Mevzuattan çıktı bu yanlış uyum
 Kabakçı İsyanı çıkarır seksen
 Doksanlar hatıra yüzler milenyum

Önce muallimdim sonra bezirgân
 Küçük esnaf gibi ben de eridim
 Elimde bavulum sırtımda yorgan
 Hayırlı pazarlar deyip yürüdüm